

opusdei.org

Prelaadi kiri (august 2010)

Maarjalik aasta, mis praegu kestab Opus Deis ja Maarjaga seotud pühad augustikuus, annavad piiskop Echevarriale võimaluse, oma kirjas Jumalaemast rääkida.

21.08.2010

Mu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Selle kirja kirjutan ma pärast naasmist Lõuna-Ameerika reisilt. Ecuadoris, Peruus ja Brasiilias

kohtusin ma paljude teie õdede ja vendadega ja sain paljudes Maarjale omistatud pühamutes palvetada. Teie kõigi toetusel proovisin ma palvetada Maarja piltide ees sama vagadusega, kui seda tegi püha Josemaria. Ma tänasin meie Ema, et ta on alati Kirikut ja Opus Deid toetanud ja palusin, et ta annaks ka edaspidi meile oma rikkalikku õnnistust. Ja muidugi lootsin ma teie maarjalikele palvetele, sest minu sügavas südames kõlasid meie Isa sõnad, mida ta lausus Aparecida pühamus ja kordas hiljem São Paulos: ” Ma ütlesin Jumalaemale, et tahan täis usku palvetada.” Enne seda, Ecuadoris, süvenesin ma lektööri, mille püha Josemaria meile andis, kui ta raske haiguse ”soroche” all kannatas. Ajal, mil ta katehheesist peaaegu täielikult loobuma pidi, kasvas tema isiklikus elus austus püha Joosepi ja vaimuliku lapsesks olemise vastu, nii, et ta oli neliteist päeva ” aktiivselt tegevuseta”. Ka

Peruus käisid mul igasugused mõtted peast läbi; muuhulgas tema tohutu rõõm, kui ta nägi kuskil kujutatuna stseeni, mis pöörles ka tema enese peas: Maarja ja Joosep, kes palvetavad tabernaaklis asuva Kristuse poole. Millise armastusega jäi ta pikaks ajaks altari ette!

Suurendagem nende kuude jooksul, mis on jäänud veel maarjaliku aasta lõpuni, oma armastust Maarja vastu. Täpselt 15. augustil, Maarja Taevasseminemise Suurpühal, algab teine pool sellest. Suurendagem sel ajal oma lapsevaimu, võttes eeskuju meie Isa maarjalikust elust. ” Kui te mind milleski matkida tahate” – ütles ta sadu kordi – siis selles armastuses, mis mul on Maarja vastu.” Ja mõni teine kord ütles ta: Jäljendage Jeesust Kristust, kes on kõikide eeskuju, ka armastuses oma ema vastu.”[1]

Niisiis, kui oleme just selle ajaruumi keskpunktis, mille me Opus Dei

naiste tegevuse alustamise 80.-nda aastapäeva puhul Maarja kätte andsime, on meil võimalus, teha kokkuvõtte möödunud kuudest, mis peaks meid innustama, teed kiiremini jätkama.”Ärgem piirdugem sellega, et me Armsaimelt Neitsilt ainult tema pidupäevadel armuavaldusi saame, ülendagem ka muul ajal oma südamed tema poole ja palugem kõike vajalikku, tänagem teda emaliku hoolitsuse eest, soovitagem talle oma armsaid inimesi. Kui aga tahame tõesti head lapsed olla, siis peame iga päev samamoodi meie Emale armastust avaldama, mitte teistmoodi, kui inimesed, kes teineteist tõeliselt armastavad.”[2]

15. augusti suurpüha kutsub meid peenetundeliselt seda Isa nõuannet ellu viima. Aurikas Neitsi Maarja taevassevõtmine, ihu ja hingega, on tee kõrgpunkt, mis sai alguse tema valimisega Lihakssaanud Sõna

Emaks. See sündmus lõpetab ka parabooli, mis algas tema pärispatuta saamisega. Me oleme kutsutud, pilgud oma Emale suunama ja tähelepanelikult vaatlema, kuidas tema iga päev seda maapealset teekonda käis, kuni ta lõpuks taevasele kodumaale jõudis.

Piduliku Missa Evangeeliumis toob kirik meie ette lõigu meie armsaima neitsi külaskäigust oma sugulase Eliisabeti juurde. Kirikuisad ja teoloogid on seda juhtumit ajati esile toonud, kui kujukat näidet Maarja elustiilist, mis näitab tema kindlat ja rõõmsat kuulekust kõige vastu, mida Jumal temale teada andis. Alatest *fiatist*, mille ta lausus kuulutamisele vastates, kuni kõigi nende teiste *fiatiteni*, mida ta sõnadeta ristijalamil lausus, on kogu Maarja elu nagu truudus Jumala armastusväärsele tahtele, ilma seisakuteta, ilma katkestusteta.

Evangelist Luukas, kes meile kõige enam Maarjast jutustab, kirjeldab seda Jumalaema külaskäiku Eliisabeti juurde. See on stseen, mis on sügavale meie mällu jäädvustatud, sest vaatleme seda, kui üht Roosipärja saladust. Toome selle siinjuures veelkord välja. *Neil päevi lasus Maarja teele ja ruttas mäestikku Juuda linna ja tuli Sakariase kotta ja tervitas Eliisabetti. Ja sündis, kui Eliisabet kuulis Maarja tervitust, et laps hüppas ta ihus. Ja Eliisabet sai täis Püha Vaimu ja hüüdis suure häälega: Õnnistatud oled sa naiste seas ja õnnistatud on sinu ihu vili! Miks saab mulle osaks, et mu Issanda ema tuleb minu juurde? Sest vaata, kui su tervituse hääl mu kõrvu kostis, hüppas lapsuke mu ihus rõõmu pärast. Ja õnnis on naine, kes on uskunud, et läheb täide, mis Issand talle on kõnelnud.*[3]

Nendele Eliisabeti sõnadele vastas Maarja, Pühast Vaimust

inspireerituna, *Magnifikaadiga*, mis on tänulaul kirjeldamatu rõõmu pärast. Me ei saa siin kogu seda rikkust kirjeldada, kuid toaksin esile vaid mõned pintslitõmbed sellest stseenist, mida püha Josemaria eriti intensiivselt vaatles.

Püha ingel Gabriel teatas Maarjale, et Eliisabet ootab last, kes on tunnistus Jumala kõikvõimsusest; kuid ta ei palunud, ega soovitanud tal teda külastada. Ometi mõtles Jumalaema, et sugulane võiks tema abi vajada ja avastas selles ka Jumala tahtmise. Kõhklemata asub ta teele, küla poole, kus elas tema eakas tädi. See märge: *cum festinatione*, rutates, nagu Luukas rõhutab, torkab kohe silma. Põhjus on selge, nagu juba Ambrosius ära märkis:” Püha Vaimu arm ei luba aeglaseid ja vaevalisi samme.”[4] Paavst Benediktus toob selle põhjal välja oma väite:” Nende sõnadega tahab evangelist näidata, et Maarja jaoks oli see tema kutsumuse

järgimine Jumala Vaimus, mis sai teoks temas Sõna lihakssaamise näol ja mis näitas talle uue tee, mida käia, tee väljaspool tema kodu, millel on teejuhiks ainuüksi Jumal.[5]

Evangeeliumist saame me oma Emalt esimese õppetunni, käitumisviisi, mis iseloomustas kogu tema käitumist: kui Jumala armastus end meie hinges avab, siis tuleneb sellest ka kohe kohustus, tema armule kõhklusteta vastata, suuremeelselt neile jumalikele sisendustele reageerida, mitte raisata aega kaalutlemise peale, mis tähendaks viivitust või edasilükkamist. Kui Jumal meie juurde tuleb – ja meid kõiki on ta nimepidi hüüdnud ja ta hüüab ka edaspidi, nii, et me lähedal olles tema järgi kõnnime -, siis peame me kõik muu, mis seda takistab, kõrvale jätma. Kogu elu peaks lähtuma sellest ”pühast kiirustamisest”, ja nagu ütleb Paavst, ”mis teab, et Jumal on alati esikohal ja ükski muu

asi ei tohiks meid kiirustama panna.”[6].

Mulle meenuvad sündmused meie Isa elust, mis näitavad, kuidas meie asutaja seda ruttamist toitis, et Jumalat ja Jumalaema ikka rohkem ja rohkem armastada. Juba alates esimestest Opus Dei aastatest ja alati, kui tema hinges kasvas armastus meie Ema vastu – nii kirjutavad tema biograafid - , pidas ta hoolt, et kasvaks isiklik harjumus, tervitada alati Maarjat kõigi tema kujutiste juures, mida ta nägi oma teekonnal läbi Madridi. Kord jäädvustas ta oma märkmikku järgmise seiga: ”Täna hommikupoolikul läksin ma nagu väike laps Jumalaema juurde tagasi ja tervitasin pildikest Atocha tänaval, püha Filipp Neri Kongregatsiooni maja nurgal. Algul läksin ma sellest lihtsalt mööda. Kuidas võib üks poeg sellise võimaluse mööda lasta ja oma emale mitte armastust näidata? Ema, lase mul laps olla.”[7]

Oma elu lõpupoole, kui ta juba üsna nõrk oli, tuli ta ühel päeval Villa Teveresse, reljeefi juurde, millel on kujutatud Jumalaema lapsega. Ta tahtis seda kaju suudelda, kuid kuna selle ees seisis pink, ei olnud see väga lihtne. Ta nägi siiski vaeva ja viis selle zesti lõpuni. Sellega pani ta meid mõtlema: isegi kui see ei olnud midagi erilist – ta oli valmis pingutama, et viia lõpuni see, mida ta tegema pidi - , nii tahame ka meie endilt küsida, mida oleme valmis selleks tegema, et vaatamata raskustele nendele kirjeldamatutele armastuseavaldustele, Inimesekssaamisele, Jumala ja Jumalaema armastusele vastata. Ja ma küsin teilt veel. Millise konkreetse pingutusega oleme valmis veel allesjäänud kuude jooksul, sel maarjalikul aastal, vastama Jumala ja Jumalaema armastusele meie vastu? Kas me tõesti tahame Maarjat rohkem armastada? Kas me otsime teda,

soovides, et ta meid oma pojale lähemale viib.

Vaadelgem veelkord üht pintsli tõmmet kojupöördumise stseenist. Kui Maarja Jumala ülistuseks *Magnifikaadi* kuuldavale toob, on esimene mõte, mille ta lausub – samuti, nagu varem inglil kuulutamise ajal – tunnistus tema alandlikkusest, lähtudes sellest, et tema ei ole Jumala ees mitte keegi.; seda ära tunda on selle vooruse üks olulisim osa. ”Alandlikkuse väärtus on mõõtmatu. *Quia respexit humilitatem...* See meie Ema juubelduslaul, mida ta laulis Sakariase majas, ei räägi mitte usust ja armastusest, ega rüvetamatust puhtusest. *Sest ta on vaadanud oma teenija madaluse peale. Sest vaata, nüüdsest peale kiidavad mind õndsaks kõik sugupõlved.* [8]

”Ligimesearmastus elab alandlikkuse kojas” [9], ütles püha Augustinus.

Ainult sügava alandlikkuse vundamendile tekib väetatud pinnas, kus võib ligimesearmastus juurduda. Maarja erakordne alandlikkus -, mis igatses igal hetkel, et Jumal tema hinges tegutseks, ilma, et ta mingeid teeneid enda arvele oleks kirjutanud – oli põhjuseks, et ta järjest armastusväärsemalt tema poole pöördus, viies teda külluselt küllusele, kuni ta lõpuks Maarja taevakirkusse vastu võttis.

Minu tütreid ja pojad, õppigem oma healt Emalt, erinevates situatsioonides samamoodi käituma. Võidelgem viimse hingetõmbeni vaenlaste vastu, mis ohustavad meie pühadust, näiteks korrastamatu enesearmastus, mis on peamiseks takistuseks meie ja Jumala suhetes. Kuid kuulakem veelkord, mida ütles püha Josemaria, kui ta kindlusega vastas küsimusele, kuidas me selles vaimuliku elu punktis võitlema peame: ”On hea, kui tahad uhkuse

vastu välja astuda; aga ma ütlen sulle – ja ma ei arva, et olen Prohvet – et sul on kuni elu lõpuni kalduvus uhkusele. Palu Issandat, et ta teeks sind alandlikuks (...): *quia respexit humilitatem ancillae suae* (Lk 1, 48). Jumal, meie Issand, vaatas erilisel viisil tema peale, sest ta nägi oma teenijanna alandlikkust. Niisiis, proovi meie Issandat teenida ja Maarjat järele aimata. Evangeeliumis ei leia me teda tema poja suurtel hiilgusehetkedel, kuid me kohtame teda ristijalamil. Me näeme teda ka siis, kui Kristus esimese imeteo tegi, kuna Maarja tal palus seda teha. Palu temalt imetegu, et ta teeks sind ja mind alandlikuks." [10]

Kui vaatleme neid Maarja tohutuid häid omadusi, ei oska me teha muud, kui imestada: kui imeline on meie taevalik Ema! Saladusliku ilmumise stseenis näeme me teda, riietatud päikeserüüsse, kuu jalge all, tähtedega kroonitud. [11]. Ja ometi

”teame me, et kõik need privileegid ei eemalda Maarjat meist, vaid vastupidi, need toovad ta meile lähemale”[12]. Tegelikult järgneb ta igauhele meist, nagu oleks igauks tema ainus poeg või tütar. Ta ei väsi meid valvamast, et võiksime kord koos tema Pojaga, kõigi inglite ja pühakutega igavest õndsust nautida. 15. augustil meenutame me seda veelkord siis, kui uuendame Opus Dei pühendamist tema armastusväärsele ja puhtale südamele. Olgem sel päeval tihedalt kõigi prelatuuri usklike soovidega ühenduses – nendega, kes on maapeal ja ka nendega, kes on oma hinge juba Jumalale tagasi andnud. Ühendagem ennast eriti meie Isaga ja selle pühitsusega, mille ta 1951. aastal Loretos täide viis ja mida me sel aastal isiklikult kõigi nimel uuendame. Usaldagem oma soovid ja plaanid meie Ema eestkostele, kes on püha Akviino Toomase sõnade järgi ”*totius Trinitatis nobilis*

triclinium”[13], paik, kus Püha Kolmainsus oma rahu leiab; sest, nagu ütles Paavst lühidalt oma audientsil, ”Inimesekssaamise taustal ei ela kolm jumalikku persooni üheski teises olevuses nii, nagu tema rõõmus ja õndsuses sellest, et nad elavad tema armuga täidetud hinges. Tema eestkostel võime me kõigeks abi saada.”[14]

22. augustil, Maarja

Taevakuninganna pühal ütleme me veelkord sedasama ja teeme seda ka järgmisel päeval, sellel jumaliku sisenduse aastapäeval, mis andis meie Isale mee ja meekärje maitse. See juhtus ajal, mil ta seda kõige rohkem vajab: *Adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur.*

Palvetagem palju Püha Isa eest, tema hiilgava isiksuse eest ning samuti tema puhkuse eest neil kuudel, tema palvesoovide eest ja kõigi nende

plaanide eest, mida ta südames
kannab, kõigi hingede heaks.

Ja sama tempoga aidake ka mind
minu palvesoovides.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, Märkmed
perekondlikul kohtumisel, 12.4.1974

[2] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*,
Nr. 291

[3] *Lk* 1, 39-45

[4] Püha Ambrosius, *Expos.Evang.sec
Lucam*, II, 19: PL 15, 1560

[5] Benediktus XVI, Jutlus Neitsi
Maarja Taevassevõtmise Pühal,
15.8.2009

[6] Sama

[7] Püha Josemaria, *Märkmed*, Nr.446 (3.12.1931), A.Vázquez de Prada tsitaat, Opus Dei asutaja, 1.köide, Lk. 325-326

[8] Püha Josemaria, *Tee*, Nr. 598

[9] Püha Augustinus, *Pühast neitsilikkusest*, 51

[10] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 21.10.1972

[11] Ilm.12,1

[12] Benediktus XVI, Jutlus üldaudientsil, 23.6.2010

[13] Akviinast Püha Toomas, *Traktaat Avemaria kohta*, 1. peatükk

[14] Benediktus XVI, Jutlus üldaudientsil, 23.6.2010

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2010/)
(31.03.2026)